

for en Sikring af den borgerlige Opfattelse af det almindelige Samskudslib ved her at tage Højesteret til den øverste Instans. Jeg skal her kun gentagende anbefale Udvalgets Flertals Indstilling.

J. C. Christensen: Nej, et Argument imod vort Vædringsforslag kunde den sidste Bemærkning fra den ærede Ordfører — det Eksempel, han hentede fra Norge — ikke godt være. Den ærede Ordfører har jo selv erklæret sin Tilslutning til Tanken i vore Vædringsforslag og vilde ogsaa gerne have den ført igennem, hvis man kunde faa det, og saa kan han dog ikke være til Sinde at anføre Argumenter mod Vædringsforslag, hvis Tanke han selv billiger, og som han gerne vil have gjort til Lov. Derfor tillægger jeg ikke dette Eksempel fra Norge stor Betydning. Men det egentlige Argument, som den ærede Ordfører anfører imod vore Vædringsforslag, er det, at han siger, at naar vi vedtage disse Vædringsforslag, opgive vi derved den Reform, som her tænkes gennemført, og det Argument synes der at være noget i; men jeg kan dog ikke erkende dets Berettigelse; thi Spørgsmaalet er ikke her til endelig Behandling, hvor man staar saaledes: Vil man have Loven, eller vil man ikke have Loven. Her staa vi paa et foreløbigt Stadium, paa et af de første Stadier af denne Lovs Vandring, og her spørges der om, hvorvidt man vil tage denne Sag om en Appellinstans op til alvorlig Overvejelse og Behandling. Her spørges der ikke om, hvorvidt man vil opgive en Reform eller ikke. Det er for tidligt nu at komme med dette Argument, som den ærede Ordfører gjorde, og nu viser det sig dog, at baade den ærede Ordfører, den højtærede Krigsminister og den højtærede Marineminister, kort sagt alle Parter, mene, at det var rigtigt, at man fik en saadan Appellinstans; derved synes jeg, at der er stabt et Grundlag hvorpaa der kan arbejdes, og kan man saa ikke endelig tilfids blive enig, kommer Spørgsmaalet frem, om man vil opgive denne Reform eller ej. Her foreligger dette Spørgsmaal ikke, her spørges der kun simpelthen saaledes, som vi have rettet vort Spørgsmaal til Tinget: skulle vi tage dette Arbejde op eller lade det ligge? Er der Flertal for at vore Vædringsforslag ikke skulle gaa videre, men forlastes, bliver Arbejdet liggende, saa har Folketinget erklæret sig for ikke at ville have noget med Appellinstansen at gøre. Vi ville nok udtale smukke Ord derom, men gøre noget virkelig Arbejde derfor ville vi ikke. Saa har Folketinget dømt, og saa er den Sag forbi. Jeg

anbefaler vedvarende Mindretallets Vædringsforslag til det ærede Tings Vedtagelse, saaledes at vi kunne faa Spørgsmaalet op til virkelig Overvejelse og Afgørelse, og det Argument, som blev fremført: at en Appellinstans ikke var noget, som skulde betegnes med to „m. m.“er (med mere), er ikke flaaende; thi naar man her vil erklære sig for, at det er et Arbejde, som bør gøres, bør alle Parter arbejde derpaa, og saa bliver det ogsaa gennemført og maatte ikke med disse to „m. m.“er, som synes saa forhadte i den højtærede Krigsministers Øjne.

Ordføreren (Bjosen): Det ærede Medlem har selv betegnet det af Mindretallet stillede Forslag ikke som et udført Forslag, men som en Tanke, som han har kastet ind her til Diskussion og nærmere Overvejelse. Jeg vil sige, at dersom vi sad her kun som en Diskussionsklub for at overveje Tanker, saa kunde det jo være paa sin Plads, men for saa vidt man har og føler at have en Opgave, som gaar noget videre end det at diskutere visse akademiske Spørgsmaal, saa tror jeg, at denne Fremgangsmaade i det hele taget ikke egentlig er heldig eller praktisk. Jeg glemte før, da jeg havde Ordet, at svare det ærede Medlem paa hans Slutningsbemærkning, da han første Gang havde Ordet, idet han nemlig da sagde og søgte at faa fast, at de, der stemte for hans Forslag, det vare dem, der var Venner af en videregaaende Reform paa Krigsrettens Omraade, men de, der stemte derimod, vare dem, der havde opgivet det. Jeg tror, at jeg med noget større Ret kan sige efter den Diskussion, der er foregaaet dels nu for alle de Herrers Øren mellem de ærede Ministre og Tinget, at de, som for Tiden ønske at gennemføre en Reform, som, om den ikke er stor, dog fra alle Sider erkendes som et Fremskridt, stemme med Udvalgets Flertal, de, som ikke ønske det, men som derimod ville lade denne Sag forsumpe indtil videre med adskilligt andet, stemme med Mindretallet.

J. C. Christensen: Den Forklaring kan jeg dog ingenlunde lade staa. Det er dog soleklart, at paa det nuværende Tidspunkt er der ikke Tale om at faa Afgørelse af, om man vil have Reformationen eller ikke. Det er ingenlunde min Hensigt at ville forhindre Forslaget ved de Vædringsforslag, jeg har stillet. De Vædringsforslag, jeg har stillet, ere som sagt stilledes af den Grund, at man ønsker det Spørgsmaal afgjort i Salen, om man overhovedet vil arbejde paa at faa en Appellinstans indført